

JUAN REJANO:

A felelet

»... kedvesebb nekem az elkövetkezendő kor és a jövő költői, mert ma a mi lelkünkben csak egy feladat közös szenvedélye lobog.«

1919. Antonio Machado*

*Lelkembe szívom egyszerű és igaz szavad tápláló erejét,
mellyel érlelődtem zengő fatörzszé,
lábaidnál óh örökszép bércem.*

*Alázatosan és hűségesen
szürcsölték ifjú ajkaim nedveidet.*

*Lelkemben érzem lényed, benned élek s te bennem
mint kagylóba zárt, morajló tengerek.* —

*Hazai folyók
s a puszta, álmatag Kasztília
magányos vándora!*

*Vágyom
tünt életed körül emlékszárnyon,
lágyan
visszhangozni jövő felé intő
áldó meleg emberi szívedet,
békességgel, megnyugvással, hittel,
ha közelg a reggel...*

*Itt állok s állunk mindannyian: idézted e kort
s eljött.*

*Új élet sarj
csipős árnyak rejtekén.*

*Több vagyok-e
mint sóhaj, friss tavaszi rügy,
vagy halvány szikra felpattanó, viharodorta fénye?
Am kitáruló kezeim testvéri tenyerek melegítik,
felzengő dalok érlelik ércessé énekemet
és fürdeti homlokomat ébredező virradat.*

*Itt vagyunk együtt mindannyian, a gyásznak
nincs most helye közöttünk. Fehér galamb
piheg izmos vállaink felett és szemeink
a remény ragyogó kristályfényét tükrözik szerte,
kalászkodó csillogása és az olajfa zöldelő ága
fon koszorút homlokodra: béke, óh emberiség örök álma!*

* Antonio Machado (1875—1939) nagy spanyol költő, ki a demokrácia és szocializmus eszméit hirdette. A spanyol ellenforradalom elűzte őt hazája földjéről és 1939-ben gyalog, viharban szökött át a határon Franciaországba, hol hamarosan meghalt. Verseiben földjének és népének szabadságkereső lelke él. A fenti verset a hódolat és megemlékezés ihlette Machado 80-ik születésnapja alkalmából. Írója Rejano mexikói spanyol költő.

Megsemmisül a dőre hiúság és a köznapi jajszó,
meddő szürke panasz és társnélküli magány,
hangunk csobog a feltörő akarás, vágyteli szorongás
zuborgó, hegyi forrásvizében.

Kenyér, szabadság, testvériség,

halld Mesterünk

bilincsbevert hazánk fojtott vérkeringésű
szívdobogását. Nézzéd
rajongott Duero folyód bús könnyező arcát,
csodás Ibériád földjét szennybe tiporva
s elkábítsa mérgező fémgözk fojtogató özönével, —
kínpadon prédaként vonaglik szép Spanyolország
és amint jóslón megénekelted, fájón, keserűen:
áruló förtelmes halál
lakmározik folyók, tengerek, bércek
bősséggel terített bemocskolt asztalán.

Nincsen erő

mely elnémítaná partjaid hívó szavát,
nem lesz élet addig szomorú Spanyolhonban
míg marad ott egy suhogó ostor
s egy kínban lihegő test halálpadok árnyán.

Tudom, a föld mélyén hol porladozol
kinn a határ mellett, te hallod a hangom,
melyben népednek esdeklő hű szava reszket.

Itt vagyunk veled, egységbe acélozza
lelkünket a láng heve, szomjas madarakként
győzedelmesen suhanunk ki az éjbe,
szárnyaló utunkon dereng előttünk a hajnal,
zsongító édes énekkel ébred az erdő,

és a te zengő harmóniád visszhangozik dalainkban.

Gönczi Klára fordítása.